ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου)

70. Δεξίγριφος

Προτρεπτικὸν εἰς νῆσον ἂν κολλήσῃς,
Δερμάτινον δοχεῖον θ' ἀποκτήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Κρήτης

71. Στοιχειόγριφος

Μονάχα τρία γράμματα
Ἂν βάλῃς στὴ γραμμή,
Θὰ κάμῃς μιὰ βασίλισσα,
Μητέρα δυστυχῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παπαγάλου τοῦ Τσάρου

72. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου

Περσῶν Βασιλέως
Ἀλλάζω κεφάλι
Καὶ πόλις ἀρχαία
Ἀμέσως προβάλλει.
Τὸν τόνον της τώρα
Ἐγὼ μεταθέτω
Καὶ μέσα σὲ πιάτο
Τροφὴν σου, τὴν θέτω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆ

73. Αἴνιγμα

Ἀρχαῖος ποιητὴς τὸ ἀρσενικόν μου
Καὶ πόλις ρωσσικὴ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας

74. Κεκρυμμένον Κύβόλεξον

1.—Εἷς σπινθὴρ ἀνάπτει πυρκαϊάν.
2.—Ἡ Ρωσσία εἶνε κράτος ἀχανές.
3.—Προσέχω καὶ παρατηρῶ μὴ κάμω λάθος.
4.—Τὴν ὕδραν ἐφόνευσεν ὁ μέγας Ἡρακλῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

75. Τρίγωνον

* * * * * = Ναρκωτικόν.
* * * * = Ἐπίθετον οὐδέτερον.
* * * = Ἄνθος.
* * = Μετοχή.
* = Σύμφωνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσυρμάτου Τηλεγράφου

76. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Ἡ Ἑλένη λέγει εἰς τὰς ἀδελφάς της :

— Λούση, Κάκια, ἐλᾶτε πρῶτα νὰ φᾶμε κ' ἔπειτα διαβάζουμε.—Μὰ τί θὰ φᾶμε ; ἐρωτᾷ ἡ Κάκια.—Μὰ σᾶς τί εἶπα !

Τί θὰ ἔτρωγαν ;

Ἐττάλη ὑπὸ τῆς Σταγόνος Δρόσου

77. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μητέρα Πέρσου Βασιλέως, τὰ δὲ τρίτα κράτος τῆς Ἀσίας :

1, Ἔντομον· 2, Χώρα τῆς Ἀσίας· 3, Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων· 4, Ἀρχαῖος φιλόσοφος· 5, Νεογνὸν ζώου· 6, Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου· 7, Ἥρως ἡμίθεος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Ἠπείρου

78. Ἐλλειποσύμφωνον

υ - αηα - αι - εια - ιει

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινοστολίστου Χίου

79. Γρῖφος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φοῦλι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52

508. Λεωνίδας (λέων, Ἴδας).—509. Χλωρὶς-λωρίς.—510. Τίνος-Τῆνος. —511. Φάλαρις-φαλαρίς.

512.

513—518. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Θ : *θώς, θῦμα, θόλος, θήρα, θρόνος, Θάσος*.—519-520. 1. Ἡ Κυριακή. 2, Τὸ παγῶνι (παγώνει).—521. ΑΡΓΟΣ-ΚΥΡΟΣ (ΑΣτήρ, ΡΟδον. ΓΡαφίς, ΟΥρά, ΣΚῦρος).—522. Ἡ παπᾶς παπᾶς, ἢ ζευγᾶς ζευγᾶς.—523. *Ἀπόρευγε τὰ περιττὰ ἔξοδα*(ἀπό φευ γε-τᾶ περὶ τὰ-ἔξ-ω-δά).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κερκυραϊκὴ Αὔρα, αἰτηθεῖσαν διεύθυνσίν μου σᾶς ἔστειλα διὰ τοῦ Γραφείου.—***Μόνωσις.*** *(ΙΒ',29)*

Νικόλαε Ἀθ. Βελόνια, εὐχαριστῶ πολὺ δι' εὐχάς, εὐχόμενος ὁμοίως.
Γεώργιος Σ. Χρυσόπαις. *(ΙΒ',30)*

Τὸν πολυαγαπημένο μου φίλο *Ἑλλάδα Ὀνειρεμένη* εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς καρδιακὰς εὐχάς του. — ὁ φίλος του
Δάφνης Στέφανος *(ΙΒ',31)*

Ἀγαπητὲ *Ἀθανάσιε Γκορτζῆ*, γιὰ τὸνομά σου σοῦ στέλλω χίλιες εὐχές.
Κων. Δ. Στουμπιάδης. *(ΙΒ',32)*

Ἀγαπητὲ *Ἐξόριστε Βασιλῆ*, γιὰ τὴ γιορτή σου μυρίας εὐχάς.
Δάφνης Στέφανος. *(ΙΒ,33)*

Ἀνταλλάσσω *γραμματόσημα* παντὸς κράτους, ἀνταποδίδων ***Αὐστρίας, Οὐγγαρίας, Βοσνίας*** καὶ ἄλλα. Διεύθυνσις ἀσφαλής : P. Coulouthros, Hauptstrasse 116, Wien III.—***Νέλκε.*** *(ΒΙ',34)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 6ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 69.)

ΑΘΗΝΩΝ : Ν. Δ. Σκορδαρᾶς, Δ. Η. Παπαγιάννης, Πολυξένη Μ. Ἀρνιώτου, Ἀντ. Δ. Ρικάκης. Γ. Ε. Σκεπασθιανός, Στ. Βέρτης, Νικ. Βέρτης, Μέλλων Ναυτόπαις, Ἰωσὴφ Κ. Ἀτζιοῦς, Ἕλλη Ἐμ. Μέμιτσα, Εὐέλπις, Νικ. Η. Παπαγιάννης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Χαρ. καὶ Ἀλεξ. Οἰκονομόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ : Εὐπραξία Δ. Ταγκοπούλου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος, Ἀναστάσιος Μαρῖνος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Ἀθαν. Σ. Γούσης, Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος (5,6) Σπυρ. Μαυρογιάννης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Παῦλος Ι. Δημητρακόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Τηλ. Δ. Σηλυβρίδης, Γεωργ. Δ. Σηλυβρίδης.
ΠΑΤΡΩΝ : Τούλα Παπαχρονοπούλου, Βασιλικὴ Παπαγεωργακοπούλου.
ΠΥΡΓΟΥ : *Ζώης Σπ. Τσεκλένης.*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ξένη Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Ἔνδοξος Ἰωλκίς, Ἑλένη Κ. Στρουΐζη.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Κ. Γ. Σταυρίδης (5,6).
ΚΑΛΑΙΠΟΛΕΩΣ : Ζαχάρω Π. Μαραγκόζη.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ : Εὐμένης Ι. Κερεστετζῆς.
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ : Βυζαντινὴ Ἀηδὼν (4,5), Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ : Μιχ. Χρυσομίτης (5), Ἀσιατικὸν Ἀκρογιάλι (5), Ἑλληνικὸν Αἴσθημα (5).
ΧΙΟΥ : Νικ. Ὀουλάκης (4).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ἐν Καλλιπόλει ΖΑΧΑΡΩ Π. ΜΑΡΑΓΚΟΖΗ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας.

Πλεονάζει δρ. 1,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1912

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1668, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰανουαρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί :

34, *ἐκέρδισεν ἐν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.*

653, 122, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.*

1407, 55, 278, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.*

849, 1481, 532, 1032, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.*

3, 389, 173, 1576, 1258, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.*

761, 396, 1352, 168, 977, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».*

1519, 1020, 1217, 342, 13, 956, 265, 1601, 786, 654, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.*

323, 90, 1435, 594, 1279, 224, 1201, 42, 1444, 877, 461, 1638, 1373, 573, 1536, 237, 1492, 141, 1551, 1430, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.*

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 9ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1912 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1912. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2224

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . » 4,50	Ἐξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 9*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. *(Συνέχεια)*

Πατῶν τοὺς πλουσίους ἐκείνους τάπητας, βλέπων τὰ πολυτελῆ ἐκεῖνα ἔπιπλα, ὁ διευθυντὴς τοῦ πριονιστηρίου ἐνόησεν ὅτι δὲν εὑρίσκετο εἰς τὸν κόσμον μὲ τὸν ὁποῖον συναναστρέφετο συνήθως. Ἦτο μάλιστα πολὺ στενοχωρημένος, διότι τὰ χονδρά του ὑποδήματα εἶχον ἀφίσῃ ἐκεῖ-μέσα ὀλίγην λάσπην.

Κινούμενος ἀπὸ ἀκατανίκητον περιέργειαν, ὁ Δυρὰν τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς προφανῶς ἦτο πολὺ στενοχωρημένος, ἐφοβεῖτο νὰ πατήσῃ κάτω καὶ ἐκύτταζε γύρω του μὲ θαυμασμόν.

—Ἄ, τί ὡραῖα ποῦ εἶνε ἐδῶ ! ἐψιθύριζε· μὰ τὴν ἀλήθεια εἶνε πολὺ ὡραῖα.

Ἐνῷ ἔγραφεν, ὁ Πέτρος εἶπεν εἰς τὴν Καμίλλην γερμανιστὶ νὰ φέρῃ ἀναψυκτικὰ καὶ ἡ νεᾶνις εἰσῆλε μετ' ὀλίγον κρατοῦσα ἀργυροῦν δίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν φιάλαι, ποτήρια καὶ μπισκότα.

Ὁ μαρκήσιος εἶχε μεταφέρει εἰς τὴν Ροχέττην ὅλα τὰ κρασιὰ ὅσα εὑρίσκοντο εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Κουρ-λὰ-Ρέν. Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη τὰ ἐφύλαττον ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν μητέρα των, ἡ ὁποία ἔπινεν ὀλίγον, καὶ διὰ τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις. Ὅσον δι' αὐτούς, ἐπρομηθεύοντο κοινὸν κρασὶ ἀπὸ τὸ Κορμπεῖγ. Ἀλλὰ δι' ἕνα πελάτην, ὁ ὁποῖος θὰ τῷ ἄφινε τέσσαρας χιλιάδας διακόσια φράγκα καὶ διὰ τὸν Δυράν, ὁ ὁποῖος τοῦ τὸν ἐπρομήθευσεν, ὁ Πέτρος εἶχε ζητήσῃ μίαν φιάλην παλαιοῦ βουργουνδείου πρώτης ποιότητος, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ δύο ἐπισκέπται κατενθουσιάσθησαν. Ὁ Δυρὰν μάλιστα ὡμολόγησεν, ὅτι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐδοκίμαζε τέτοιο κρασὶ καὶ ἔλεγε διαρκῶς πρὸς τὴν Καμίλλην :

— Μὰ μὴ πειράζεσθε ! . . . Μὰ γιατὶ νὰ πειραχθῆτε ! . . . Ἔ, ἂς εἶνε ! Βάλετέ μου λιγάκι ἀκόμη... Εὐχαριστῶ!..

Τέλος ὁ ἀγοραστὴς ἐμέτρησε τὰ χαρτονομίσματα, ὁ Πέτρος τῷ ἔδωσε τὴν ἀπόδειξιν, ἀφοῦ τῷ ἔδειξε τὸ ἔγγραφον τοῦ μαρκησίου διὰ τοῦ ὁποίου ἐξουσιοδότει τὰ τέκνα του νὰ συναλλάσσωνται ἐπ' ὀνόματί του, νὰ πωλοῦν, ν' ἀγοράζουν κτλ. ὁ δὲ κ. Γκωσσὲ τοὺς ἀπεχαιρέτησε, λέγων ὅτι θὰ ἔστελλε νὰ πάρῃ τὰ δένδρα τὰς ἀκολούθους ἡμέρας.

«Νὰ πάγω νὰ τὸν εὕρω, νὰ μάθω τί ἀπέγεινε...» (Σελ. 74, στ. α')

Πρὶν φύγῃ, ὁ Δυρὰν ἐδιάλεξε καὶ ἐπῆρε μερικὰς ἀκόμη ἰτέας ἀντὶ τριακοσίων φράγκων· ἐχάρη δὲ πολὺ ὅταν εἶδε τὸν Πέτρον νὰ προσθέτῃ μίαν ἄλλην ὡραιοτάτην.

— Θέλετε νὰ τὴν πριονίσω γιὰ σᾶς ; ἠρώτησεν.

— Ὄχι, Δυράν, σᾶς τὴν χαρίζω ποῦ μοῦ ἐφέρατε αὐτὸν τὸν ἀγοραστὴν καὶ ποῦ δὲν τοῦ εἴπατε ὅτι σᾶς εἶχα ζητήσῃ μόνον ἑκατὸ φράγκα γι' αὐτὰ τὰ δένδρα. Ὁ πατέρας μου, ἀγνοῶν τὰς τιμάς, μοῦ εἶχεν ὁρίσῃ αὐτὴν ὡς τὸ κατώτερον ὅριον.

«Ὁ κ. Γκωσσὲ τοὺς ἐθαύμασε...» (Σελ. 66, στ. γ')

— Σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ, κύριε Πέτρε, μὲ ὑποχρεώνετε! ἀπήντησεν ὁ χωρικὸς καταγοητευμένος. Ἀλήθεια, ἐμάθατε τὰ νέα ; Θὰ ἔχωμε μεγάλα γυμνάσια καὶ ὁ πύργος τῆς Ροχέττης θὰ φιλοξενήσῃ ἀξιωματικούς.

— Ὤ, Θέ μου ! ἀνέκραξαν ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη στενοχωρημένοι· πῶς θὰ κάμωμε ;

— Θὰ ἔχετε ἕνα στρατηγόν, ἕνα συνταγματάρχην, δύο ταγματάρχας, λοχαγούς, καμμιὰ δωδεκαριὰ πρόσωπα ἐν ὅλῳ, μὲ τάλογα καὶ τοὺς ὑπηρέτας των.

— Εἶνε φοβερό ! ἀνέκραξαν οἱ νεαροὶ πυργοδεσπόται, συλλογιζόμενοι ὅτι θὰ ἐταράσσετο ἡ ἠρεμία τῆς ἐξοχικῆς των ζωῆς.

— Μπᾶ, ὑπέλαβεν ὁ Δυράν, δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆσθε. Καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μπεσὺ εἶχαν μείνῃ πολὺ εὐχαριστημένοι μὲ ὅ,τι ὑπῆρχε τότε. Τώρα

εἶνε πολὺ καλλίτερα. Ὅσον γιὰ τὰ φαγητά, βλέποντες τὴν νεότητα τῆς οἰκοδεσποίνης, δὲν θὰ εἶνε βέβαια πολὺ ἀπαιτητικοί.

— Καὶ πόσον καιρὸ θὰ μείνουν;

— Τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες.

Καὶ ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὰ δένδρα του κ' ἔλαβε τὴν ἀπόδειξίν του, ὁ Δυρὰν ἀπῆλθε χαιρετήσας δι' ὑπόκλισεως, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα, διότι τόσον εἰς αὐτόν, ὅσον εἰς ὅλους τοὺς χωρικούς, τὰ δύο παιδιὰ ἐνέπνεον τώρα ἀληθῆ σεβασμόν.

Τὰ σχέδια τοῦ Πέτρου.

Μόλις ἔμειναν μόνοι, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἐκυττάχθησαν χαρούμενοι καὶ φοβισμένοι. Εἶχον εἰσπράξῃ τέσσαρας χιλιάδας πεντακόσια φράγκα διαμιᾶς. Ναί, ἀλλά... τοὺς δώδεκα ἀξιωματικοὺς ποῦ θὰ ἤρχοντο, πῶς θὰ τοὺς οἰκονομοῦσαν;

— Ἐέρεις τί θὰ ἤθελα νὰγοράσωμε μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα; ἠρώτησεν ἔξαφνα ἡ Καμίλλη.

— Μιᾷ τεχνητὴ κλῶσσα, στοιχηματίζω!

— Ναί· δὲν ξεύρεις πόσο ἐπιθυμῶ νὰ εἶχα μιά, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ διαβάζω στὰ βιβλία διὰ τὰς ἐπωαστικὰς αὐτὰς μηχανάς! Δὲν ἤθελα ὅμως καὶ νὰ πάρω χρήματα ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο... Ἔ, τί λές;

— Λέγω, ὅτι ἔχεις δίκιο. Νὰ γράψωμε στὸ κατάστημα ποῦ τὰς πωλεῖ, καὶ σὲ ὀκτὼ ἡμέρες θὰ τὴν ἔχωμε.

— Λαμπρά! Καὶ ἴσα-ἴσα ποῦ ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμὴ καμμιὰ ἑκατοστή αὐγὰ δύο ἕως ἓξ ἡμερῶν. Ἔλεγα νὰ τὰ πάγω τὸ Σάββατο στὸ Λαρζί, ἀλλὰ τώρα τὰ κρατῶ.

— Μὰ πόσα ἔχεις τὴν ἡμέρα;

— Εἰκοσιπέντε ὡς τριάντα.

— Θαυμάσια! Ὅταν συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ κατάφερες μονάχη σου!.. Πόσο θὰ εὐχαριστεῖτο ἂν τὰ ἔβλεπε ὁ μπαμπᾶς!.. Ἀλήθεια, ξεύρεις τί θέλω νὰ κάμω γιὰ τὸν μπαμπᾶ;

— Τί;

— Τὸ συλλογίζομαι ἀπὸ καιρό, ἀπὸ μῆνες... ἀπὸ τότε ποῦ ἔπαυσε νὰ μᾶς γράφῃ...

— Τί θέλεις νὰ κάμῃς; ἐψιθύρισεν ἔντρομος ἡ Καμίλλη.

— Νὰ πάγω νὰ τὸν εὕρω, νὰ μάθω τί ἀπέγεινε, καὶ νὰ τὸν φέρω ἐδῶ, ἀφοῦ μποροῦμε πιὰ νὰ ζοῦμε μὲ τὰ εἰσοδήματα τοῦ κτήματος. Τί μᾶς χρειάζεται πιὰ περιουσία, ἀφοῦ συνηθίσαμε τὴν ἐργασία!

Ἡ Καμίλλη εἶχε γίνῃ ὠχρά. Δύο χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

—Ἔχεις δίκιο, Πέτρε, εἶπε σιγά· ἀλλὰ εἶνε φοβερὸ νὰ χωρισθοῦμε καὶ 'μεῖς.

— Κύτταξε τὴ μητέρα μας, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος. Ἀδυνατίζει ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ. Δὲν τρώγει πιὰ τίποτε, θὰ ποθάνῃ... Δὲν ξέρω τί κάνει, ἀλλὰ βεβαίως θὰ παίρνῃ κάποιο γιατρικό, ποῦ τὴν βυθίζει εἰς νάρκην ὁμοίαν μὲ θάνατον.

—Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Καμίλλη, εἶνε ἀνάγκη. Ἀλλὰ τί θὰ πογίνω ἐγὼ ὁλομόναχη 'ς αὐτὴ τὴν ἐρημιά;

— Φοβᾶσαι;

—Ἄ, ὄχι! δὲν φοβοῦμαι περισσότερο ἀπὸ σένα, Πέτρε. Ἀλλὰ ποιὸν θὰ συναναστρέφωμαι; μὲ ποιὸν θὰ ὁμιλῶ;... Θὰ εἶμαι μόνη... κατάμονη!..

Καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Ἐγὼ θὰ σοῦ γράφω, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, θλίβων τὴν ἀδελφήν του εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

«Ὁ πατέρας μου, ὁ μαρκήσιος, λείπει σὲ ταξεῖδι.»
(Σελ. 74, στ. γ')

— Ποιὸς ξέρει ἂν καὶ τὰ δικά σου γράμματα θὰ φθάνουν! Νομίζεις πῶς ὁ μπαμπᾶς δὲν μᾶς γράφει, αὐτὸς ποῦ μᾶς ἀγαπᾶ τόσο; ἀλλὰ εἶνε πολὺ μακρυὰ καὶ τὰ γράμματα χάνονται, τὸ ἴδιο θὰ συμβαίνῃ καὶ μὲ τὰ δικά σου, κ' ἐγὼ θᾶ σᾶς κλαίω καὶ τοὺς δυό, καὶ τοὺς τρεῖς καλλίτερα, γιατὶ καὶ ἡ μαμμὰ δὲν θἀνθέξῃ βέβαια πολὺ σὲ τέτοιου εἴδους ζωή...

— Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάγω νὰ εὕρω τὸν μπαμπᾶ!..

— Τὸ βλέπω... Λοιπὸν ναί, ἂν ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δὲν λάβωμε γράμμα, νὰ φύγῃς.

—Ἀλλὰ μὴν κλαῖς, ἀγαπητή μου Καμίλλη! Τί θὰ γίνῃς καὶ σύ, καὶ ἡ μαμμά, καὶ ὅλα ὅσα ἐδημιούργησες ἐδῶ, ἂν ὑποκύψῃς στὴ λύπη;

—Ἔχεις δίκιο, Πέτρε, δὲν θὰ κλαίω πιά, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μὲ στηρίζῃ καὶ νὰ μὲ παρηγορῇ.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης θὰ τὸν παρακαλῶ, γιατὶ καὶ τὸ δικό μου ἔργον θὰ εἶνε ἴσως πολὺ δύσκολο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Τὰ μεγάλα γυμνάσια.

Μετὰ ὀλιγὸ ἡμέρας, ἕνα πρωΐ, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἐξύπνησαν μὲ τοὺς ἤχους στρατιωτικῆς μουσικῆς. Τὰ στρατεύματα ἔφθαναν καὶ αἱ ἠχοῖ τῶν μεγάλων πεδιάδων ἐταράσσοντο ἀπὸ τὰ φαιδρὰ ἐκεῖνα ἐμβατήρια, ὁ ρυθμὸς τῶν ὁποίων κάμνει τοὺς στρατιώτας νὰ λησμονοῦν τὸν κόπον.

Τὴν ἑβδομάδα ἐκείνην τὰ δύο παιδία εἶχον ἐργασθῆ συντόνως. Ἔκαμαν ὅλας τὰς δυνατὰς προετοιμασίας διὰ τὴν ὑποδοχήν καὶ ἠμπόρεσαν νὰ ἑτοιμάσουν δέκα δωμάτια μὲ δεκατέσσαρας ἐν ὅλῳ κλίνας.

Πολλὰ μεγάλα κιβώτια προερχόμενα ἀπὸ τὸ Κοὺρ-λὰ-Ρέν, δὲν εἶχον ἀνοιχθῆ ἕως τότε. Αὐτὰ ἐπρομήθευσαν τάπητας, παραπετάσματα καὶ χίλια πράγματα χρήσιμα ἢ διακοσμητικά. Ἐκτὸς τούτου, ἤρχισαν νὰ παχύνουν τεχνητῶς μέγαν ἀριθμὸν πτηνῶν καὶ κοτόπουλα διὰ τὴν τράπεζαν. Ἑπομένως, χωρὶς μεγάλην συγκίνησιν καὶ στενοχωρίαν ἐπερίμεναν τώρα τοὺς ἀναγκαστικοὺς των ξένους.

Ἐπιτέλους ἔφθασαν.

Περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν, ἕνας ἱππεὺς ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν ὁμίλου ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὑπὸ τὰ δένδρα τρέχοντες ἔφιπποι καὶ ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας των. Μετ' ὀλίγον ὅλοι αὐτοὶ ἐπέζευαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου.

Ἦσαν τῷόντι οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, μὲ τὸν στρατηγὸν ἐπὶ κεφαλῆς, ἐρχόμενοι νὰ καταλύσουν εἰς τὴν Ροχέττην.

— Ὁ μαρκήσιος Ριονσαί; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός, μαρκήσιος Βαλέρμπ, μὲ φωνὴν κάπως τραχεῖαν.

— Ὁ πατέρας μου, ὁ μαρκήσιος, λείπει σὲ ταξεῖδι, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος ἀποκαλυπτόμενος εὐλαβῶς· ἡ μητέρα μας εἶνε ἀσθενής, ἀλλ' εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ σᾶς δεχθῶμεν, στρατηγέ μου, καὶ νὰ καμωμεν ὅ,τι εἰμποροῦμεν διὰ νὰ. .

— Ὡραία δουλειά!.. διέκοψεν ἀποτόμως ὁ στρατηγός· θὰ μᾶς δεχθοῦν καὶ θὰ μᾶς φιλοξενήσουν παιδιά. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ περάσωμε πολὺ ἄσχημα ἐδῶ-πέρα!

— Στρατηγέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος μὲ τὴν καθαρὰν καὶ σταθερὰν ἐκείνην φωνήν, ἡ ὁποία ἐπεβάλλετο εἰς ὅλους· εἶδα πάντοτε τὸν πατέρα μου, ὁσάκις προσελάμβανε νέους ὑπηρέτας, νὰ τοὺς δοκιμάζῃ πρῶτα καὶ νὰ μὴ τοὺς κάμνῃ παρατηρήσεις παρὰ ὅταν ἡ ὑπηρεσία των ἦτο κακή. Σᾶς παρακαλῶ, στρατηγέ μου, νὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ γηραιὸς ἀξιωματικὸς συστρέφων τὸν λευκόν του μύστακα· ὁ μικρὸς αὐτὸς μιλεῖ σὰν ἄνδρας!

— Πόσων χρονῶν εἶσαι, μικρέ μου;

Ὁ Πέτρος ὅμως ἀπέφυγε τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει κινδυνώδη. Ἀφοῦ ἐφαίνοντο μεγαλήτερα τῆς ἡλικίας των, τὰ δύο ἀδέλφια εἶχαν συμφωνήσῃ νὰ τὴν ἀποκρύψουν.

— Στρατηγέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος, ὁ πατέρας μας ἀνεχώρησε πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ μᾶς ἄφισε κάθε ἐξουσίαν νὰ διευθύνωμεν ἐδῶ, νὰ ἐξοδεύωμε, νὰ πωλοῦμε καὶ ἀγοράζωμε. Ἀπὸ αὐτὸ εἰμπορεῖτε νὰ ἐννοήσετε πόσην ἐμπιστοσύνην μᾶς ἔχει. Εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς ἔτους ἐδημιουργήσαμεν κῆπον καὶ αὐλὴν καὶ σήμερον ζοῦμεν ἀπὸ τὰ προϊόντα των. Ὅ,τι θὰ ἔκαμνεν ὁ πατέρας μας πρὸς ὑποδοχήν σας, τὸ ἐκάμαμεν καὶ θὰ τὸ κάμωμεν, νὰ εἴσθε βέβαιοι. Θέλετε νὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ εἰςέλθετε; Τὸ πρόγευμα εἶνε ἕτοιμον.

— Καλὸς λόγος, φίλε μου! Καὶ πῶς ὀνομάζεσθε;

— Πέτρος Ριονσαί· ἀπὸ ἐδῶ εἶνε ἡ ἀδελφή μου Καμίλλη.

— Εἶσθε δίδυμα;

—Ὄχι, στρατηγέ μου· ἔχομε δυὸ χρόνια διαφορά.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Κύττα 'κεῖ τὸν ξυλοκόπο
μὲ τί ἰδρῶτα καὶ μὲ κόπο
κόβει, γιὰ νὰ κάνῃ ξύλα,
τόσα δένδρα δίχως φύλλα.

Κι' ἂν κυττάζω τοῦτο μόνο,
ἄχ! ἀκούγεται μὲ πόνο.
Τὸ τσεκοῦρι κόβει, σπάζει,
τὸ δενδρὶ πονεῖ, φωνάζει!

ΓΑΛΗΝΕΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Σὰν τὸν καθρέφτη ἡ θάλασσα
τὸν ἥλιο καθρεφτίζει·
αὐτὸς τὴν ὄψι του κυττᾷ
κ' εὐγενικὰ καὶ χαϊδευτὰ
τήνε φωτίζει.

Κ' ἐκείνη, δίχως κύματα,
γαλάζιο χρῶμα ἁπλώνει.
Ἄς ἔχῃ χάρι στὸν καιρό,
αὐτὸς τὴν ἄφισε, θαρρῶ,
καὶ καμαρώνει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩ σεῖς μασκαρεύεσθε, καὶ χορεύετε καὶ διασκεδάζετε, συλλογισθῆτε τί ὡραῖα καρναβάλια κάμνουν οἱ δυστυχεῖς σεισμόπληκτοι τῆς Ζακύνθου καὶ τῆς Κεφαλληνίας!... Τὰ σπίτια των ἔχουν μεταβληθῆ εἰς ἐρείπια. Ἄλλοι κατοικοῦν εἰς παράγκες, ἄλλοι εἰς σκηνάς, ἄλλοι εἶνε ὁλωσδιόλου ἄστεγοι, οἰκονομούμενοι τὴν νύκτα ὅπου τύχῃ, καὶ ἄλλοι ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν εἰς τὰ ἐρειπωμένα, τὰ ἑτοιμόρροπα σπίτια, μὲ κίνδυνον νὰ πληρώσουν τὴν τόλμην των πολὺ ἀκριβά. Διότι τὸ πολυπαθὲς ἔδαφος δὲν ἡσύχασεν ἀκόμη. Οἱ σεισμοὶ ἐξακολουθοῦν. Χθὲς ἀκόμη, δώδεκα ἡμέρας μετὰ τὸν πρῶτον φοβερὸν σεισμόν, ἐσημειώθησαν δύο, τρεῖς δονήσεις ἰσχυραί. Πολλὰ σπίτια, μόλις κατοικήσιμα, ἔγειναν μὲ αὐτὰς ἀκατοίκητα. Ὁ σωρὸς τῶν θλιβερῶν ἐρειπίων ηὔξησεν, εἰς τὴν συμφορὰν προσετέθη νέα.... Τί θὰ πογίνουν τώρα τόσοι δυστυχισμένοι ἄνθρωποι ἀνέστιοι, ἀνήσυχοι, ἔντρομοι;... Ὀλίγον ἀκόμη, θὰ πῆτε, καὶ θὰ ἡσυχάσουν. Οἱ σεισμοὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσουν αἰωνίως. Σήμερον, αὔριον, τὸ ἔδαφος θὰ στερεωθῆ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ξαναπτίσουν τὰ πεσμένα σπίτια των. Θὰ ἐπιδιορθώσουν τὰ χαλασμένα καὶ θὰ ἐπαναλάβουν τὴν προτέραν των ζωήν.

Βεβαίως, αὐτὸ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῆ. Καὶ ἡ Ζάκυνθος ποῦ ἔπαθε τὰς μεγαλητέρας συμφοράς, θὰ ξαναγίνῃ καὶ τὰ κατεστραμμένα χωρία τῆς Κεφαλληνίας θἀνακύψουν ἀπὸ τὰ ἐρείπιά των. Καὶ παντοῦ ὅπου ἔγινε ζημία, μὲ τὸν καιρὸν θὰ διορθωθῆ. Συλλογισθῆτε ὅμως πόσον ὑπέφερον καὶ πόσον ἔχουν ἀκόμη νὰ ὑποφέρουν οἱ σεισμοπαθεῖς! Καμμίαν φορὰν εἰς τὸ σπίτι του ἀλλάζει κανεὶς δωμάτιον ἢ κρεββάτι καὶ στενοχωρεῖται. Φαντασθῆτε νὰ μὴν ἔχῃ πλέον σπίτι καὶ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κατοικῇ, χειμῶνα καιρὸν, εἰς παράγκαν ἢ εἰς σκηνήν! Καὶ μέσα εἰς μίαν πόλιν κατεστραμμένην, ὅπου ἡ ἐργασία ἔχει τσαματήσῃ καὶ ἡ ζωὴ ἔχει διακοπῆ! Ἔπειτα πόσοι ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς δὲν εἶνε πτωχοί! Καὶ τί θὰ φάγουν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς ἀργίας καὶ τῆς στασιμότητος; Καὶ ποῦ θὰ εὕρουν χρήματα διὰ νὰ ξανακτίσουν τὸ σπιτάκι των;...

Ἀλλοίμονόν τους ἂν δὲν τοὺς βοηθήσῃ τὸ Κράτος καὶ ἡ ἰδιωτικὴ φιλανθρωπία! Ἀλλὰ τὸ Κράτος εἶνε πτωχὸν καὶ ἡ βοήθεια ποῦ εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ, δὲν θὰ εἶνε ἀρκετή... Μένει ἡ ἰδιωτικὴ φιλανθρωπία. Ἄλλην φορὰν, μὲ τοὺς πρώτους σεισμοὺς τῆς Ζακύνθου — πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν, — αὐτὴ ἔκαμε θαύματα. Μόνον ὁ χρηματικὸς ἔρανος ἀπέφερεν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν ἑνάμισυ ἑκατομμύριον. Χωριστὰ ὅσα τοῖς προσεφέρθησαν εἰς εἴδη, εἰς ξυλείαν, εἰς ἐνδύματα, εἰς τρόφιμα. Ἦτο μία μεγάλη ἀνακούφισις καὶ ἡ Ζάκυνθος ἠμπόρεσε νὰ ξαναγίνῃ ἐντὸς ὀλίγου. Ἀλλὰ τὸ θαύματα ἐκεῖνα θὰ ἐπαναληφθοῦν; Ἡ Κυβέρνησις διώρισε τώρα μίαν μεγάλην Ἐπιτροπὴν πρὸς συλλογὴν ἐράνων. Ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην, τοὺς διευθυντὰς τῶν μεγάλων Ἀθηναϊκῶν Τραπεζῶν, τὸν πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Ζακυνθίων καὶ ἄλλους. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ θὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἔκκλησίν της. Ἀλλὰ θὰ εὑρῇ ἠχὼ εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ξένων φιλανθρώπων καὶ θὰ τοὺς κάμῃ νὰνοίξουν τὰ βαλάντιά των ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν καὶ πτωχῶν σεισμοπαθῶν;

Ἄς τὸ ἐλπίσωμεν. Ὁ σεισμὸς εἶνε τόσῳ μεγάλη συμφορά, ὥστε συγκινεῖ καὶ την σκληροτέραν καρδίαν. Τὸ ὅτι ἐδοηθήθη μίαν φορὰν ἡ Ζάκυνθος καταστραφεῖσα, δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴ βοηθηθῇ καὶ πάλιν, ἀφοῦ καὶ πάλιν κατεστράφη... Ἀρκεῖ νὰ μάθῃ κανεὶς ὅτι κάπου ὑπάρχουν σεισμόπληκτοι καὶ ὅτι κάπου γίνονται δεκτὰ χρήματα καὶ βοηθήματα ὑπὲρ αὐτῶν, διὰ νὰ προσφέρῃ. Πολὺ μᾶλλον οἱ εὐαίσθητοι, ποῦ θεωροῦν τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου ὡς ἰδικήν των. Ἀπὸ αὐτοὺς εἴσθε καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου, χωρὶς ἀμφιβολίαν. Καὶ διὰ τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν σας καὶ διὰ τὴν ἀνατροφήν σας. Εἶμαι βέβαιος λοιπόν, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν θὰ κάμετε τὸ χρέος σας. Θὰ προσφέρετε ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν ὅ,τι εἰμπορεῖτε. Ἐπειδὴ μάλιστα πρόκειται διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα, παρεκάλεσα πολὺ τὴν Διάπλασιν νὰ σᾶς εὐκολύνῃ. Εἰς αὐτὴν εἰμπορεῖτε νὰ στείλετε ὅ,τι θέλετε διὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς. Δὲν πειράζει ἂν θὰ εἶνε μικρόν. Πολλὰ μικρὰ κάμνουν τὸ μεγάλο. Συλλογισθῆτε μόνον, ἐνῷ μασκαρεύεσθε, καὶ χορεύετε, καὶ διασκεδάζετε, τί μαῦρα καρναβάλια περνοῦν ὁλονὲν οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι... Καὶ ἀπὸ τὰ χρήματα ποῦ ἔχετε προωρισμένα διὰ τὰς διασκεδάσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, ξεχωρίσατε ἐν μικρὸν ποσὸν διὰ νὰνοικουφίσετε μίαν μεγάλην δυστυχίαν. Ἡ εὐχαρίστησις ποῦ θὰ αἰσθανθῆτε, θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ μὲ τὸ παραπάνω διὰ κάποιαν μικρὰν καὶ ἀσήμαντον στέρησιν...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. *(Συνέχεια)*

Ὁ Κὺρ - Κουνέλης ἐπροχώρησε μὲ μεγάλα βήματα. Σὲ κάθε του κίνησι, τὰ φύλλα ἐσείοντο καὶ ἔτριζαν.

Μὲ τὴν ὄψι ποῦ εἶχε πάρει καὶ τὸν θόρυβο ποῦ ἔκαμνε, ἐφαίνετο τὸ φοβερώτερον θηρίον τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ ὁ Νῶε ἄνοιξε τὴν κιβωτό του καὶ ἄφισε νὰ σκορπισθοῦν ὅλα τὰ ζῶα εἰς τὸν κόσμο.

Πρώτη - πρώτη συνάντησε στὸ δρόμο ὁ κὺρ - Κουνέλης τὴν κυρὰ-Γελάδα, ἡ ὁποία μόλις τὸν εἶδεν, ἐτίναξε βιαστικὰ τὴν οὐρά της εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔφυγεν ὡσὰν νὰ τὴν ἐκυνηγοῦσεν τοὐλάχιστον ἕνα κοπάδι σκύλοι.

Ὁ Κὺρ - Κουνέλης ἐξεκαρδίσθη στὰ γέλια, γιατὶ ἐκτάλαβε πῶς τὰ κολλημένα ἐπάνω του μὲ τὸ μέλι φύλλα τὸν ἔκαναν ἀγνώριστο καὶ φοβερὸ τόσον, ὥστε ὑποκείμενα σοβαρά, ὅπως ἡ κυρὰ-Γελάδα παραδείγματος χάριν, νὰ τὰ χάνουν μόλις τὸν ἀντίκρυζαν, μέρα-μεσημέρι.

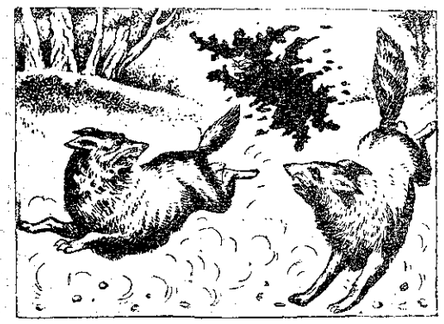

Ὑπερηφανεύθηκε μάλιστα τόσον πολὺ γι' αὐτό, ὥστε τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ τριγυρίσῃ ἕως τὴν καλύβα τοῦ κὺρ-Ἀλούπη.

Ἐνῷ ὅμως ἐμελετοῦσεν αὐτὴ τὴν ἰδέα, νὰ ὁ κὺρ-Ἀρκούδας μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια, ποῦ ἐγύριζαν σιγὰ-σιγά.

Ὁ κὺρ-Ἀρκούδας ἐπλησίασε καὶ ἐκύτταξε καὶ αὐτή· μιὰ στιγμὴ ἔμεινεν ἀτάραχη· ἔπειτα ὅμως ἐξαφνικὰ ἐπέταξε χάμω τὸ ὀμβρελλίνό της καὶ ἐσκαρφάλωσε 'ς ἕνα δένδρο.

Ὁ κὺρ-Ἀρκούδας ἐκρατήθη περισσότερον· ἀλλὰ ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐπήδησε καὶ ἐτινάχθη καὶ τότε, μὰ τὸν Θεό, ὁ κὺρ-Ἀρκούδας ἐφοβήθη καὶ ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ σὲ μιὰ σπηλιά.

Ὅσο γιὰ τὸν Κοὺψ καὶ τὸν Κλίψ, μὲ τὰ καπελλάκια των στὸ χέρι, τῶβαλαν στὰ πόδια.

Ὁ κὺρ-Κουνέλης ξεκαρδισμένος στὰ γέλια ἄρχισε νὰ χορεύῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐπερνοῦσαν ὁ κὺρ-Λύκος καὶ ὁ κὺρ - Ἀλούπης, σχεδιάζοντες νὰ θανατώσουν τὸν κὺρ-Κουνέλη· καὶ ὅπως ἦσαν ἀφοσιωμένοι στὸ σχέδιό των ἐπροχώρησαν κατευθεῖαν πρὸς τὸν κὺρ - Κουνέλην χωρὶς κἄν νὰ τὸν ἰδοῦν· μόλις τὸν εἶδαν ὅμως, τοῦ ἄνοιξαν τόπο νὰ περάσῃ.

Ὁ κὺρ-Λύκος ἤθελε νὰ φανῇ γενναῖος ἔμπρὸς στὸν κὺρ -Ἀλούπη καὶ ἐφώναξε τοῦ κὺρ-Κουνέλη:

— Ποῖος εἶσαι ;

Ὁ κὺρ Κουνέλης ἐπήδησε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ ἐφώναξε :

— Εἶμαι βρυκόλακας καὶ ἐζητοῦσα σᾶς!

Καὶ μ' ἕνα ἄλλο πήδημα ἔκαμε πῶς τρέχει κατεπάνω τοῦ κὺρ-Λύκου καὶ τοῦ κὺρ-Ἀλούπη, καὶ αὐτοὶ ἐτσακίσθησαν νὰ φύγουν ὅσον ἠμποροῦσαν γρηγορώτερα.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐπῆρε ἕνα πλάγιο δρομάκο καὶ εὑρέθη πάλιν ἔμπρὸς εἰς τὸν κὺρ-Λύκο καὶ τὸν κὺρ-Ἀλούπη.

Τότε ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ ἐφώναξε :

— Εἶμαι βρυκόλακας καὶ σᾶς γυρεύω.

Ὁ κὺρ-Λύκος καὶ ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἔφυγαν πάλι τρεχάλα καὶ τότε ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ ἐγέλασε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΟΝΟΜΑΝΙΑΣ

«Ποιὰ νὰ εἶνε ἡ γενικωτέρα μονομανία τοῦ Ἔθνους μας;»

Αὐτὸ ἦτο μιὰ μέρα τὸ θέμα τῆς συζητήσεως δύο πολυασχόλων. Ὁ πρῶτος διισχυρίζετο ὅτι εἶνε ἡ ἐλπὶς τῆς ἀνακαλύψεως θησαυροῦ. Ὁ ἄλλος δὲν τὸ παρεδέχετο καὶ ἔλεγεν ἄλλα. Ὁ πρῶτος εὕρισκε καὶ τὸν ψυχολογικὸν λόγον. «Τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος κρύπτει ἀρχαιότητας. Οἱ διάφοροι Ἀληπασσάδες εἶχαν θησαυρούς. Οἱ κλέφτες, οἱ καλόγηροι, οἱ παλαιοὶ νοικοκυραῖοι, ἔκρυβαν τὸ βιός των... Ὅλοι ἐμεῖς λοιπὸν εἰς τὸ αἷμά μας ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι κάθε ἕνας μας μπορεῖ νὰ πλουτίσῃ καὶ ἀπὸ θησαυρόν.

Οἱ συζητοῦντες ἔφθασαν πρὸ ἑνὸς κουρείου.

— Ἔλα μέσα νὰ διορθώσω λίγο τὰ μαλλιά μου, εἶπεν ὁ ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, καὶ ὕστερα ἐξακολουθοῦμε τὴν συζήτησιν.

Ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ τὸ ψαλλίδι. Ὁ ἄλλος διαβάζει μιὰ ἐφημερίδα. Μοῦζι μὲ τὸ ψαλλίδι δουλεύει, ὡς συνήθως, καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ κουρέως.

— Πῶς σᾶς φαίνονται τὰ ἐγκλήματα τοῦ Πειραιῶς, κύριε ;

— Δὲν διάβασα ἐφημερίδες αὐτὲς τὲς ἡμέρες, γιατὶ ἔλειπα.

— Ἐλείπατε ! καὶ ποῦ ;

— Μὴν τὰ γυρεύῃς. Εἰς τὴν πατρίδα μου ἔχω ἕνα κτῆμα, ποῦ καθὼς μᾶς λέγανε οἱ παπούληδές μας, ἔχει μέσα κρυμμένο θησαυρό, καὶ βάλθηκα νὰ τὸν εὕρω. Ἔσκαψα, ἔσκαψα, ἀλλὰ τίποτε.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, κύριε, λέγει ὁ κουρεύς. Νὰ ξανασκάψῃς. Μιὰ φορὰ θὰ τὸν εὕρῃς δίχως ἄλλο. Ἀμ' ἐγώ ;

(Ὁ διαβάζων τὴν ἐφημερίδα προσέχει τώρα).

...Ἀμ' ἐγώ, ἐδῶ ποῦ μὲ βλέπεις, ξέρεις τί ψάξιμο ἔχω κάμει 'ξένα ἀμπέλι μας ; Ἕνας ἀρματωλὸς ἀπ' τὸν τόπο μας εἶχε κάπου κρυμμένα—ὅπως ὡμολόγησ' ἕνας καλόγερος—θησαυρό...

— Ἔσκαψες καὶ σὺ γιὰ θησαυρό ;

— Ἐγὼ μονάχα ; Ὅλο τὸ χωριό μας ἔσκαβε. Μὰ στὰ τελευταῖα, στὴ ρίζα μιᾶς ἐλιᾶς, βρέθηκαν κάρβουνα, καὶ ξέρεις γιατί ;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῇς τώρα, γιατὶ βιάζομαι· περιμένει καὶ ὁ φίλος μου.

— Ὁ φίλος σας !... Αὐτὸς ἅμα ἄρχισα τὴν κουβέντα, ἔφυγε.

[Ἀπὸ τὰ «Θρύψαλα»]

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η ΘΕΡΜΗ

Δὲν ξέρεις πόσο χάρηκα, Κυρὰ-Γιάννενα, ἔλεγεν ἡ Κυρα-μάνα μου στὴν παρασυνυφάδα της, τὴν Κουτρουμπίτσω, πέταξα ἀπ' τὴ χαρά μου σὰν ἔμαθα πῶς ὁ ἀνεψιός μου, ὁ Κώστας σου, κύρε δουλειὰ μὲ πενῆντα λίρες τὸ μῆνα, μηχανικὸς στὸ Σιδηρόδρομο. Να σοῦ ζήσῃ, Κυρὰ-Γιάννενα, καὶ νὰ σφίξῃς τὰ δόντια σου νὰ μὴ πεθάνῃς, γιὰ νὰ καμαρώνῃς τὸ παιδί σου. Τὸ ἄκουσα κ' ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου: —Τὸ πίστευε κανεὶς νὰ βγῇ τέτοιο παιδὶ ὁ Κώστας τῆς Γιάννενας ; δὲν ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔσκουζε πᾶσα μέρα ἀπ' τὸ ξύλο, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ πατήσῃ στὸ σχολειὸ καὶ τὸ πήγαινε δεμένο ἡ μάνα του ; Καλὰ λέν «κατηγορημένο μου παιδί, καλέ μου νοικοκύρη.»

— Ἀμ, δὲ θὰ μ' ἄφινε τὸ παιδί μου ἀγράμματο ὁ θεοσκοτωμένος Γεροφίλιος ὁ δάσκαλος ; ἀπολογήθηκε ἡ Κυρα-Γιάννενα. Ἀμ δὲ θὰ μοῦπαιρνε τὸν Κώστα μου στὸ λαιμό του καὶ σὲ τοῦτον τὸν κόσμο καὶ στὸν ἄλλο ; «Δὲν τὰ παίρνει ὁ γυιόκας σου τὰ γράμματα, μοῦ ἔλεγε ὁ κακόψυχος, ὁ φαρμακωμένος, στεῖλέ τον στὸ ταξεῖδι γιὰ δουλειά, δὲ θέλει νὰ διαβάσῃ, βαρέθηκα νὰ τὸν δέρνω, στοῦ κωφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα. Ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ λὲν τὰ παιδιὰ τὸ μάθημα νερό, κι' αὐτὸς δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ γράμματα.» Ἔτσι μοῦ ἔλεγε ὁ ἀλειτούργητος. Τὸ πίστεψα κ' ἐγὼ ἀλήθεια, εἶπα, εἶνε τῆς μοίρας τὸ γραφτὸ ν' ἀπομείνῃ ξύλον ἀπελέκητο, γιατὶ θυμήθηκα πῶς μιὰ μέρα ποῦ τὸν κουνοῦσα στὴν τριχιά, κρεμασμένη στὴ ζαχαρομηλιὰ τῆς αὐλῆς μου, —θὰ ἦταν τότες τὸ παιδὶ πέντε χρονῶν, —κ' ἐκεῖ ποῦ τοῦ τραγουδοῦσα :

Κούνινε μέλιντε
Ἔλα, βάβω, πάρε με
νὰ μὲ πᾷς στὰ Γιάννινα
γιὰ νὰ μάθω γράμ.....

κόπηκε ἡ τριχιὰ μέσ' τὰ γράμματα καὶ κόντεψε νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τὸ πέσιμο. Αἴ, δὲν θέλ' ὁ Θεός, εἶπα, ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του, θὰ μείνῃ στραβὸ ἀπὸ γράμματα. Ἀμ' σὰν ἦρθε ὕστερα ὁ καινούργιος δάσκαλος, ἐκεῖνο τὸ παιδαρέλι, ὁ Νίκος ὁ Λεβέντης, καλήνυχτα του ὅπου εἶνε, ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τὸν πατέρα του, ν' ἀγιάσῃ ἡ ψυχούλα τῆς μάνας του ! «Μὴ φοβᾶσαι, Κυρὰ-Γιάννενα, μοῦ λέει, ὁ Κώστας σου θὰ μάθῃ γράμματα καὶ πολλὰ γράμματα κι' ὅλας, φτάνει νὰ ἔχῃς ἔξοδα νὰ τὸν σπουδάσῃς.» Μωρὲ νὰ πωλήσω καὶ τὴ φλοκάτα μου, δάσκαλε, τοῦ λέω· ἀλήθεια μοῦ τὸ λές, γιὰ νὰ μοῦ σιάζεις τὴν καρδιὰ ἔτσι στὰ ψέματα;

«Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω ἐγώ, Κυρὰ-Γιάννενα, μοῦ φωνάζει, ὁ Κώστας σου εἶνε μιὰ κλειδαριὰ ἐγγλέζικη π' ἀνοίγει μ' ἕνα μυστικό. Ἐγὼ τὸ ξέρω τὸ μυστικὸ καὶ μακάρι νὰ εἶχα στὸ σκολειὸ μου πολλοὺς σὰν τὸν Κώστα σου.»

Χριστὸς καὶ Παναγία ὕστερα! Σὰν νὰ μοῦ τὸ μάγεψε τὸ παιδί μου. Πρῶτο-πρῶτο κινοῦσε γιὰ τὸ σκολειὸ κι' ἂν ἤθελες ν' ἀρρωστήσῃς, νὰ τὸ κρατοῦσες μέσα στὸ σπίτι.

«Δὲ μοῦ λὲς κὺρ-δάσκαλε, τοῦ λέω μιὰ φορά, τί ἦταν αὐτὸ τὸ μυστικὸ ποῦ εἶχε κρυμμένο ὁ γυιός μου ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸ δάσκαλο ;»

Χαμογέλασε, καλημέρα του, καὶ γυρίζει καὶ μοῦ λέει : «Νὰ σοῦ πῶ, Κυρὰ-Γιάννενα. Κοσκινίζεις πολλὲς φορὲς σιτάρι γιὰ νὰ τὸ καθαρίσῃς ἀπὸ τὲς πέτρες καὶ τὰ σκύβαλα. Ὁ ἄλλος ὁ δάσκαλος εἶχε μοναχὰ ἕνα κόσκινο ψιλό καὶ μαζὶ μὲ τὰ σκύβαλα ἄφινε ἔξω καὶ τὰ χοντρὰ σπυριὰ τοῦ σιταριοῦ, τὰ πιὸ δυνατώτερα καὶ γερώτερα, καὶ κρατοῦσε τὰ ἀδύνατα καὶ τὰ ζούφια. Σὰν ἕνα τέτοιο χονδρὸ σπυρὶ εἶνε κι' ὁ γυιός σου. Ἐγὼ ἔχω ἄλλα κόσκινα καὶ διαλέγω ἀλλοῦ τὰ χοντρὰ σιτάρια κι' ἀλλοῦ τ' ἀδύνατα. Ὁ ἄλλος δάσκαλος ἤθελε καὶ καλά, γιὰ νὰ περνοῦν ὅλα ἀπ' τὸ κόσκινό του, νὰ ζουφιάσουν καὶ τὰ γερὰ σπυριὰ σὰν τὰ ἄρρωστα, κι' αὐτὰ δὲν ἤθελαν τὰ καϊμένα, ἐπαναστατοῦσαν, τὸ ἴδιο ὅπως ἕνας ἀντρειωμένος ἄνθρωπος παλεύει μὲ τὴ θέρμη περισσότερον ἀπὸ ἕναν ἄλλον ἀνήμπορο ποῦ τὸν βρίσκει τοῦ χεριοῦ της. Ἐγὼ πασχίζω γάλι - γάλι νὰ γιατρέψω καὶ τὰ ἄρρωστα, νὰ τὰ κάμω καὶ αὐτὰ γερὰ σὰν τὸ γυιό σου.» Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος καὶ 'ς αὐτὸν χρωστάω τὸ παιδί μου.

Ἔτσι ἀπόσωσε κ' ἡ Κυρὰ-Γιάννενα ἡ Κουτρουμπίτσω τὴν κουβέντα της.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἰδιοτροπία τῆς φύσεως

Ἰδοὺ ἡ πιστὴ φωτογραφία ἑνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖον σχηματίζει καθαρὰ τὰ κορμὸν καὶ κεφαλὴν γυναικός. Εἶνε πραγματικῶς κάτι φανταστικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφον δένδρον, φυτευμένον ὁλομόναχον ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου ἀγροῦ.

Δύσκολον γύμνασμα

Ὁ κ. Μπάκτερ, ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ, εἰμπορεῖ, εἰς τὴν στάσιν ποῦ τὸν βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, νὰ σηκώνῃ μίαν σφαῖραν μπιλλ ἄρδου τοποθετημένην πλησίον εἰς τὴν πτέρναν του. Ἐκ πρώτης ὄψεως τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ φανῇ εὔκολον, ἀλλὰ ἕως τώρα κανεὶς ἄλλος δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ κάμῃ. Ἐννοεῖται ἐμῶς, ὅτι αὐτὸ δὲν σᾶς ἐμποδίζει νὰ δοκιμάσετε, τοὐλάχιστον διὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν δυσκολίαν.

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοὶ

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορηγόρου Ἀγγέλου

Α	ΡΥ	ΚΥ	ΚΗ
ΠΑ	ΜΥ	ΤΑ	ΡΙΣ
ΚΑ	ΛΕΥ	ΣΟΣ	ΠΛΑ
ΓΔΑ	ΝΟΣ	ΔΗ	Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαὶ ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε δένδρων.

β') Ἐρώτησις

Ποῖος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἑορτάζῃ κατ' ἔτος τὰ γενέθλιά του ;

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσεις τοῦ 7ου φύλλου

α'—Ἡ γυναῖκα σχηματίζεται δεξιᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ σκέλους του ἢ μᾶλλον τὴν γραμμὴν τοῦ πανταλονιοῦ του. Ἡ μύτη της π.χ. εὑρίσκεται ἀκριβῶς ὄπισθεν τοῦ γόνατος.

β'—Κίμων, Ἀριστείδης, Πελοπίδας, Κόνων.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

Μελαχρινούλα, μὲ κτένισμα ἀφελὲς καὶ ἔνδυμα ἁπλοῦν, ἐργάζεται παρὰ τὸ ἀνοικτὸν τοῦ δωματίου της παράθυρον. Αἴφνης διακόπτει τὴν ἐργασίαν, στηρίζει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ἀναπαύει ἐπ' αὐτῆς τὴν κεφαλήν. Τὸ βλέμμα της διευθυνόμενον μακρὰν ἔξω, προσηλοῦται εἰς σημεῖόν τι ἀόριστον. Ἀδιάφορος πρὸς πᾶν ὅ,τι τὴν περιβάλλει, μένει οὕτω ἀκίνητος, ὥραν πολλήν...

Ἀπὸ τὸ φειλομειδὲς πρόσωπόν της, μαντεύω τὸν ἄγνωστον κόσμον, ποῦ βλέπουν μακρὰν ἐκεῖ πέραν, οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοί της. Ἕνα κόσμον ρόδινον, πλασμένον ἀπὸ τὴν χρυσῆ της νειότη, ἐπάνω εἰς τὸν καταπράσινον τῆς ἐλπίδος κάμπον. Τὸν κόσμον τὸν ὀνειρεμμένον, ποῦ ἡ ἀγνὴ ψυχή της ποθεῖ νὰ ζήσῃ!..

. . . . . .

Πόθοι καὶ ὄνειρα, τῆς νεότητος τὸ στάδιον!.. ὄνειρα καὶ πόθοι, ἡ ζωή μας ὅλη!..

Μόνωσις

ΠΑΛΗΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ παληὰ βιβλία. Μία γαλήνη χύνεται εἰς τὴν ψυχήν μου, γαλήνη τὴν ὁποίαν δὲν εὑρίσκω εἰς τὰ στίλβοντα βιβλία τοῦ σημερινοῦ καιροῦ. Βλέπων τὰ γράμματα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, τὰ ἄτεχνα, τὰ μικρά, τὰ ἀπολίτιστα, διατρέχων τὰς καμπυλωτὰς γραμμάς των, νομίζω ὅτι ἐπιστρέφω πίσω στὰ παληά μου χρόνια. Δὲν περιγράφεται ἡ χαρά μου, ὅταν ἀνακαλύψω κανὲν παλαιὸν βιβλίον, σκονισμένον, μὲ κιτρινασμένα φύλλα, εἰς τὰ βάθη τοῦ ντουλαπιοῦ. Κοιμοῦνται, λησμονημένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῷ ὁ σκόρος τρώγει τὰς σάρκας των. Βρίσκω: «Χρηστοηθεῖας μαθήματα». Ξεφυλλίζοντας τὰς σελίδας, βλέπω ὅσα παραμύθια ἔχω ἀκούσει ἀπὸ τὴν γιαγιά μου. Ποιὸς ξέρει πόσα παιδικὰ κεφαλάκια ἐνετρύφησαν μέσα εἰς τὰς σελίδας αὐτάς, ποῦ τώρα τρώγει ὁ σκόρος!

Κάτω ἀπὸ ἕνα χαρτί, κομμάτι παληᾶς ἐφημεριδούλας, κοντὰ στὸν τοῖχο, ἀνακαλύπτω τὴν «Χαλιμᾶ». Ἀλλὰ τὴν ἀρχαία Χαλιμᾶ, μὲ τὰς χιλίας νύκτας της, μὲ τὰ ξακουσμένα της παραμύθια, καὶ τὰ κήτη ποὺ καταπίνουν τὰ καράβια τοῦ Σεβὰχ-θαλασσινοῦ, καὶ τὰ μεγαλώτατα τελώνια... Νά, τὸ «ὄρνεον Ρόκ», νὰ τὰ «Ἑπτὰ ταξείδια τοῦ Σεβάχ», νὰ ἡ «Ἱστορία τοῦ Ψαρρᾶ μὲ τὰ τελώνια». Χαρὰ ἀνέκφραστη μὲ πλημμυρίζει. Κόσμος ὁλόκληρος ἀναμνήσεων ξύπνησεν μέσα στὴν ψυχήν μου. Θυμήθηκα, ὅταν κάποτε ἄρχιζα νὰ διαβάζω καλά, ηὗρα τὰς «Μελαίνας Ἰνδίας» τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ὅλο ἐκεῖνο τὸ ὀγκωδέστατον βιβλίον τὸ κατεβρόχθισα. Κατέβηκα στὰ βάραθρα, ὠδοιπόρησα μὲ τὴν σχοινίνην κλίμακα, ποῦ καταβαίνουν πρὸς εὕρεσιν τῶν μεταλλείων. Κάτω, στὰ σκοτεινὰ βάραθρα, ζῇ ἕνας γέρων καταχθόνιος, ὀνομαζόμενος Σίλφαξ. Αὐτὸς ἔχει σὰν ψυχοκόρη του, νὰ ποῦμε, ἕνα κορίτσι, ποῦ τὸ λέγουν Νέλλη. Ὅταν μίαν ἡμέραν ὁ Ἰάκωβος, υἱὸς ἑνὸς ἐργάτου τῶν μεταλλείων, δεμένος μὲ σχοινὶ ἀναβιβάζει τὴν κόρην ἀπὸ τὰ σκότη, καὶ ἡ κουκουβάγια τοῦ Σίλφακος ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ σωτῆρος καὶ ζητεῖ νὰ τὸν ξεσχίσῃ, νομίζει κανεὶς ὅτι τὸν χτυπᾷ εἰς τὸ πρόσωπον ὁ ὑγρόψυχρος ἀὴρ τῶν βαράθρων. Καὶ ὅταν βλέπει κανεὶς πῶς ἡ κόρη μὲ τὸν σωτῆρα κινδυνεύουν νὰ βυθισθοῦν πάλιν εἰς τὰς σήραγγας καὶ τὸ χάος, διότι ὁ Ἰάκωβος, θελήσας νὰ κτυπήσῃ τὸ πτηνόν, ἔκοψε τὸ σχοινὶ τῆς σωτηρίας, αἰσθάνεται νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἡ καρδιά του, καὶ ἀγωνιᾷ διὰ τὴν τύχην τοῦ ἥρωος. Ἀλλ' ἡ γαλήνη ἐπέρχεται ἀμέσως, διότι στιβαραὶ χεῖρες σώζουν τὴν κόρην καὶ αὐτόν, ἐνῷ ὁ Σίλφαξ πνίγεται εἰς τὴν λίμνην...

Τέλλος Ἄγρας

ΝΥΧΤΑ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Νύχτα! Τὰ μαῦρα σύννεφα τὸν οὐρανὸ σκεπάσαν
Καὶ σιγανὰ ἀρχίνησε βροχὴ νὰ ψιχαλίζῃ.
Ἔξω φυσάει ὁ βορρᾶς, καὶ τὰ πουλιὰ σωπάσαν
Πέρα ἐκεῖ κάτω μοναχὰ ἡ θάλασσα μουγκρίζει!

Τὰ ἀφρισμένα κύματα ξεσποῦν στὸν ἔρημο βράχο,
Ὁ ἀγριεμμένος ἄνεμος τὰ δένδρα ξεριζώνει
Πέρα στὸ δρόμο τὸν πλατὺ λάμπει ἕνα φῶς μοναχο
Καὶ τῶν βουνῶν τὲς κορυφὲς ἐσκέπασε τὸ χιόνι!

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Ἐνῷ μίαν ἡμέραν εἰς γέρων διδάσκαλος περιεπάτει, συνήντησε καθ' ὁδὸν πολλοὺς τινα μαθητήν του, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον σκυθρωπός, ὥστε ὁ γέρων ἠρώτησε τὸν λόγον τῆς μελαγχολίας του. Ὁ μαθητὴς ἀπαντᾷ: «Σεβαστέ μου διδάσκαλε, λυποῦμαι πολὺ διότι εἶμαι πτωχός, ἐνῷ τόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι εἶνε πλουσιώτατοι». Τότε ὁ διδάσκαλος τῷ λέγει: «Θὰ σὲ ἐξετάσω, νὰ ἰδῶ ἐὰν πραγματικῶς εἶσαι τόσον πτωχὸς ὅσον νομίζεις». Καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ: «Ἐὰν σοῦ ἔδιδαν χιλιάδας δραχμῶν, θὰ ἀπεφάσιζες νὰ κόψῃς τὴν μίαν σου χεῖρα, διὰ τῆς ὁποίας κάμνεις τόσας καὶ τόσας ἐργασίας; — Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!» ἀπήντησεν ὁ μαθητής. — «Θὰ ἔδιδες, ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ διδάσκαλος, τοὺς ὀφθαλμούς σου, διὰ τῶν ὁποίων βλέπεις τόσα πράγματα, ἐὰν σοῦ ἔδιδαν δέκα ἢ δέκα πέντε χιλιάδας δραχμάς;—Ἀδύνατον!» ἀπαντᾷ καὶ πάλιν ὁ μαθητής. Κατόπιν τὸν ἐρωτᾷ ἐκ τρίτου: «Θὰ ἔδιδες τὰ ὦτά σου, διὰ τῶν ὁποίων ἀκούεις τὰς λέξεις τῶν ἀγαπώντων σε καὶ τὰ γλυκέα κελαδήματα τῆς ἀηδόνος, τοῦ σπίνου καὶ τῶν ἄλλων πτηνῶν;» Ἐκεῖνος καὶ πάλιν ἀπεκρίθη. «Οὐδέποτε!» Τότε λέγει εἰς αὐτὸν ὁ διδάσκαλος: «Ἀφοῦ ἔχεις τόσα ἀγαθά, τὰ ὁποῖα σοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε ἀνώτερα τόσων χρημάτων, διατί παραπονεῖσαι ὅτι εἶσαι πτωχός; Ἐὰν ἐχρησιμοποίεις καλῶς πάντα ταῦτα, θὰ ἔβλεπες καὶ μόνος ὅτι, διὰ τὸν θέλοντα νὰ ἐργασθῇ, ἀληθὴς πλοῦτος δὲν εἶνε τὰ χρήματα, ἀλλὰ ἡ ὑγεία!»

Ἄγνωστος

ΤΙ ΔΙΗΓΗΘΗ ΤΟ ΚΑΛΑΜΙ

Τὸ καλάμι ἐκίνησεν ἐλαφρὰ τὸ χαριτωμένο φουντωτὸν κεφάλι του, ἔσκυψεν ἕως τὴν ὄχθην διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ καλλίτερα τὸ ρυάκιον, καὶ ἤρχισε:

— Διὰ νὰ μὲ μεταφέρουν ἀπὸ τὴν πατρίδα μου καὶ νὰ μὲ φυτεύσουν εἰς τὴν ὄχθην σου, ἀγαπητόν μου ρυάκιον, ἐχρειάσθη νὰ διέλθουν ποταμὸν μεγάλον ὡς θάλασσα· πέραν ἐκεῖ ἔζων μὲ τοὺς ἀδελφούς μου.

Εἴχαμεν γεννηθῇ εἰς ἕνα μικρὸν βάλτον, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου τοῦ κυρίου μας. Πλησίον μας ἦτο καὶ μία μεγάλη μηλέα, ἡ ὁποία κατ' ἔτος ἐφορτώνετο μὲ κάτι εὔγεστα μῆλα ροδοκόκκινα.

Ὑψηλὰ εἰς τὴν κορυφήν της, τὸ ὡραιότερον μῆλον, ὑπερήφανον διὰ τὴν ὡραιότητά του, δὲν κατεδέχετο νὰ ὁμιλήσῃ κἂν εἰς τοὺς ἀδελφούς του. Αἱ πεταλοῦδες ἐπτερούγιζαν πέριξ μὲ θαυμασμόν, ὁ Ζέφυρος τὸ ἐνανούριζε μὲ ἰδιαιτέραν στοργὴν καὶ ὁ ἥλιος τὸ ἐθώπευε μὲ τὰς ἀκτῖνας του, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἔδιδον ὡραῖον χρυσοειδὲς χρῶμα. Ὁ ἥλιος μόλις εἶχεν ἀνατείλει καὶ οἱ ἀδάμαντες τῆς δρόσου ἔτρεμον εἰς τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθέων, ὅταν ὁ κύριος διέταξε νὰ κόψουν τὰ μῆλα. Ἐκοπίασαν διὰ νὰ φθάσουν τὸ ὡραῖον μῆλον, τὸ ὁποῖον ὁ κύριος ἔδωκεν εἰς τὸν μικρὸν υἱόν του...

Μᾶς ἐδιηγήθη ἀργότερα ὁ κόσσυφος τῆς οἰκίας ὅτι τὸ ὑπερήφανον μῆλον εὑρέθη ἐσωτερικῶς κατεστραμμένον ἀπὸ σκώληκα....

Γλυκεῖα Ἐλπὶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία παρεξήγησις.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Σαρακοστῆς, ἡ Μαμμὰ ἀναγγέλλει πρὸς τὰ τέκνα της:

— Παιδιά, σήμερον θὰ ἔχωμεν νηστεία!

Καὶ ἡ μικρὰ Μαρίκα:

— Μαμμάκα μου, σήμερα μὲ πονεῖ πάρα πολὺ τὸ κεφάλι μου· ἂς μὴ πάγω σχολεῖο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Κρήτης

***

Ἀκούσιον λογοπαίγνιον.

— Ἄχ, μαμμά, πῶς δὲν ἤθελα νὰ εἶχα τρίχες.

— Καὶ γιατί, παιδί μου;

— Γιὰ νὰ μὴ ἀνατριχιάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσέως

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

ὁ ὁποῖος ἀρχίζει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν «Διάπλασιν», εἶνε τὸ ὡραιότερον, τὸ τερπνότερον, τὸ ἀστειότερον καὶ συγχρόνως τὸ σοβαρώτερον μυθιστόρημα τοῦ κόσμου.

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ

Ὁ **ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ** εἶνε τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον μετεφράσθη εἰς τὰς περισσοτέρας γλώσσας καὶ εἶχε τὴν μεγαλητέραν διάδοσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Οἱ ἥρωές του, ὁ ἐξκουστὸς **ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ** καὶ ὁ πιστὸς ἱπποκόμος του **ΣΑΝΤΣΟΣ ΠΑΝΘΑΣ** εἶνε πλέον πρόσωπα παροιμιώδη. Ἀπὸ τὸ 1600, ὅταν ἐπρωτοφάνη, μέχρι σήμερον, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος μορφωμένος ποὺ νὰ μὴν ἐδιάβασε τὸν περίφημον **ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΝ**.

Ὁ συγγραφεύς του, ὁ ἱσπανὸς ***Μιχ. Θερβαντὲς*** (Cervantes) ἦτο πρῶτα πολεμιστής. Εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου ἔχασε τὸ χέρι του καὶ ἠμαλωτίσθη. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ἀφωσιώθη εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ συνέγραψε τὸν **ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΝ** καὶ πλῆθος ἄλλων διηγημάτων καὶ κωμῳδιῶν.

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ, *τὸν ὁποῖον θὰ δημοσιεύσῃ ἡ Διάπλασις, εἶνε διασκευὴ τοῦ πρωτοτύπου, καμωμένη ἐπίτηδες διὰ τὴν νεολαίαν.*

Μὲ 80 ὡραίας εἰκόνας καὶ γελοιογραφίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 25 Ἰανουαρίου 1912

Ὁ κ. Φαίδων μὲ παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ὅλους ὅσοι τῷ ἔστειλαν κάρτας κ' εὐχὰς διὰ τὴν ἑορτήν του. Εἶνε πολλοὶ καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ ἕνα-ἕνα. Ἂς εἶνε ὅμως βέβαιοι, ὅτι τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς ἀγάπης, προερχόμενα ἀπὸ ἀναγνώστας τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν» τὸν συγκινοῦν ἰδιαιτέρως.

Μία εὐχάριστος εἴδησις. Ἡ ἐν Στενημάχῳ ἀγαπητή μου *Καλλιόπη Κ. Μανώλκογλου*, ἡ γνωστοτάτη εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον *Ροδοπαία* *Ἑλληνοπούλα*, ἀρραβωνίσθη μὲ τὸν ἐν Σόφιᾳ κ. Εὐάνθην Δ. Ἀθανασιάδην. Τὰ ἐγκάρδια μητρικά μου συγχαρητήρια.

Καὶ μία εἴδησις ὀλιδερωτάτη. Ἡ ἀγαπητή μου φίλη *Γλυκοχάραμα* ἔρασε τὸν σεβαστὸν καὶ προσφιλῆ της πατέρα. Μὲ τί συγκινητικὰς ἐκφράσεις μοῦ ἀναγγέλλει τὸ φοβερὸν αὐτὸ δυστύχημα! Πόσον μ' ἔκαμε νὰ κλαύσω ἡ δακρύβρεκτος ἐπιστολή της!.. Παρακαλῶ τὸν οὐράνιον Πατέρα νὰ τὴν παρηγορήσῃ...

Ἔχεις δίκαιον, *Ἕσπερε*. Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. θὰ ὠφελοῦντο πολὺ ἂν ἠμποροῦσα νὰ τοὺς λέγω πάντοτε καὶ ἐν ἐκτάσει, διὰ ποίους λόγους ἀπορρίπτονται τὰ ἔργα των. Δυστυχῶς ὅμως ὁ χῶρος δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει καὶ περιορίζομαι εἰς ὀλίγας γενικὰς λέξεις.

Τὸ *Βαρελότο* μοῦ γράφει: «Κάθε Σάββατον ποὺ λαμβάνω γράμμα τοῦ πατρός μου, λαμβάνω καὶ «Διάπλασιν» Ὅτι τὰ διαβάζω μὲ τὴν ἴδιαν ὄρεξι καὶ τὰ δύο, νὰ μὴν ἀμφιβάλλετε, γιατὶ καὶ τὰ δύο τὰ ἀγαπῶ ὁμοίως». Πόσον μὲ κολακεύουν τέτοια λόγια!..

Καὶ ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη* μοῦ γράφει: Μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸ ἐργαζόμεθα γιὰ τὸ ξεσπάθωμα! Θέλουμε νὰ ἰδοῦμε τὴ Διάπλασί μας δωδεκασέλιδον καὶ δὲν ἡσυχάζουμε οὔτε στιγμήν. Νᾶβλεπες τὰ συμβούλια ποὺ κάνουμε κάθε βράδυ μετὰ τὰ μαθήματα, ἡ *Συλβία*, ἡ *Καλαμιὰ* καὶ ἐγώ, γιὰ νὰ βροῦμε τὸν καλλίτερο κ' εὐκολώτερο τρόπο ξεσπαθώματος, θὰ διασκέδαζες πολύ...» Ὤ, ἂν σᾶς ἔμοιαζαν ὅλοι μου οἱ φίλοι, ὄχι δωδεκασέλιδον, ἀλλὰ δεκαεξασέλιδον θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ τὸ φυλλάδιον...

Ἀφελὴς Ξανθούλα, ἡ μαμμά σου ἔχει μεγάλο δίκηο. Δὲν πρέπει νὰλλάξῃς πάλι χίλια ψευδώνυμα καὶ «νὰ μὴν ἔχῃς ἡσυχίαν, ἀλλὰ νὰ μείνῃς μ' ἕνα διὰ νὰ γνωρισθῇς. Εἶπα εἰς τὴν Κάκιαν ὅσα μοῦ γράφεις καὶ κατενθουσιάσθη. Χαίρω πολὺ ποῦ θὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Ἡ *Ἑλληνικὴ Θεότης* μοῦ περιγράφει ζωηρότατα τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸν σεισμὸν ποῦ κατέστρεψε τὴν Ζάκυνθον. Τί κρίμα ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν της! Εἶνε ἡ πλέον ἀφελὴς καὶ ἡ πλέον ὡραία ἀπ' ὅλας ὅσας ἔλαβα ἀπὸ τοὺς σεισμοπαθεῖς τόπους.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Ἥβη*. Ἐπίσης καὶ τὸν καλόν σου πατέρα διὰ τὴν ἐκτίμησιν ποῦ τρέφει πρὸς τὸ περιοδικόν μας. Προσπάθησε νὰ γράψῃς τίποτε καὶ διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς σου, θὰ ἐπιτύχῃς.

Νὰ καὶ ἡ ἀγαπητή μου *Ἐσμεράλδα* ποῦ ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃ πέντε μῆνας. Εἶχε ὅμως φασαρίες, ἀρρώστιες, ἐξετάσεις, καὶ εἶνε δικαιολογημένη διὰ τὴν σιωπήν της. Καὶ ἂς μὴ νομίσῃ ὅτι καὶ ἐγὼ ἄργησα λιγάκι νὰ τῆς ἀπαντήσω, διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῶ. Ἦτο ἁπλῆ σύμπτωσις.

Εἶνε ἁπλούστατον, *Γαλάτεια*. Ὁ κ. Καμπούρογλος ἤθελε νὰ ἐπῇ ὅτι ἀπὸ τὰ κουνούπια ἀσυγκρίτως ἐπιβλαβέστεραι εἶνε αἱ κακαὶ σκέψεις. Ἐν τούτοις ἐκεῖνα τὰ κουνηγοῦμεν, ἐνῷ αὐτὰς τὰς ἀφίνομεν νὰ μᾶς κυριεύουν.

Καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν κοντεύει νὰ σχηματισθῇ μία *χρυσῆ παρέα* ἀπὸ φίλας μου ἀγαπημένας καὶ ἐνθουσιώδεις, ἡ ὁποία μάλιστα δὲν θὰ διαλυθῇ τόσον γρήγορα ὅσον ἡ τῶν Καλαμῶν. Αὐτὸ μοῦ γράφει σήμερον εἰς τὴν ὡραίαν της ἐπιστολὴν ἡ φίλη μου *Συλβία*, — ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ μοῦ στέλλῃ καὶ διὰ τὴν Σ.Σ.Σ.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτόν σου γραμματάκι, *Δορκὰς* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκρινα). Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ὅσο διὰ τοὺς καυγάδες ποῦ κάμνεις μὲ τὴν ἀδελφήν σου, ποία νὰ πρωτοδιαβάσῃ τὸ φύλλον, νομίζω ὅτι σύ, ὡς μικροτέρα, πρέπει νὰ ὑποχωρῇς.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ δι' ὅσα καλὰ μοῦ γράφεις *Σωφραζέττα*. Ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς, φέτος δὲν εἶνε συνδρομήτρια. Ἔλαβα τὰ χρήματα. Γράφε μου συχνότερα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀφρίζων Βόσπορος* (ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ πολὺν καιρόν· εἰς τὴν ἐρώτησίν του ἀπαντῶ ναί·) *Θεὰ Ἐλπίς*, *Μικρὰ Ἀριστοκρᾶτις* καὶ *Αἴγειρος*.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΟΥ

Ἡ καλή μου φίλη *Ἐλισάβετ Σ. Βαλεντῆ* μοῦ ἔστειλε πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρου δέκα φράγκα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει ὡς δῶρον τὴν πρωτοχρονιὰν ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ της. Ἐνέγραψα λοιπὸν διὰ κλήρου ἐκ τῶν ἤδη συστημένων τὸν ὑπ' ἀριθ. 31 καὶ συγχαίρω τὴν φίλην μου διὰ τὴν τόσον εὐγενῆ καὶ ἀξιομίμητον πρᾶξίν της. Μὲ τὰ δέκα φράγκα τοῦ μπαμπᾶ της, ἀντὶ νὰγόραση τίποτε περιττόν, ἐπροτίμησε νὰ κάμῃ εὐτυχισμένον ἕν πτωχὸν παιδί. διὰ τὸ ὁποῖον, εἶμαι βεβαία, ἡ εὐχαριστησίς της τώρα εἶνε διπλασία.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Ἕνα Χιωτάκι*, τῆς *Ἑλληνοπούλας*, τοῦ *Κύματος*, τοῦ *Βαρελότου*. — «Ἡμέρα βροχῆς» τοῦ *Ἀγνώστου*. — «Εἰκόνες» τοῦ *Ἑσπέρου*. — Συναυλία ψευδωνύμων» τῆς *Ἀπελπισμένης Κόρης*. — «Ὁ γενναῖος στρατιώτης» τῆς *Θεᾶς Ἐλπίδος*. — Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Γιὰ γέλιο καὶ γιὰ κλάμμα» (τὰ προσωπικὰ πρέπει νὰ τ' ἀποφεύγωμεν.) — «Ὁ σκοπὸς» (ἂν ἦτο συντομώτερον θὰ ἐνεκρίνετο.) — «Ὁ Μενεξὲς» (παρόμοιον ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε.) — «Τὰ κρόνια» (ἀκατάλληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας.) — «Φεγγάρι καὶ παιδί» (στίχοι ἐντελῶς ἀμουσοι.)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ κ. ΦΑΙΔΩΝΟΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐκδίδεται τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Φαιδωνος (Γρηγ. Ξενοπούλου.) Ἐπιγράφεται «*Ὁ Κακὸς Δρόμος κι' ἄλλα καινούργια διηγήματα*» καὶ περιέχει τὰ τελευταῖα, τὰ ὡραιότερα διηγήματα τοῦ συγγραφέως. Τὸ βιβλίον δὲν εἶνε βέβαια διὰ παιδιά. Οἱ μεγαλείτεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς φίλους μου εἰμποροῦν νὰ τὸ διαβάσουν, ὅπως ἐδιάβασαν καὶ τοὺς προεκδοθέντας τόμους τῶν «Διηγημάτων». Ὅσοι θέλουν νὰ τὸ ἀποκτήσουν, ἂς στείλουν 3 δραχμὰς ἢ φράγκα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, εἴτε πρὸς ἐμέ, εἴτε ἀπευθείας πρὸς τὸν συγγραφέα (κ. Γρηγόριον Ξενόπουλον 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, εἰς Ἀθ(ήνας) καὶ θὰ τὸ λάβουν ἀμέσως συστημένον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα*, κ. (Α.Ξ.) *Ὑψιπέτης Ψυχή*, α. (Κ.Ε.-Π.Τ.) *Δορκάς*, κ. (Ε. Ε.) *Ἀλκυών*, κ. (Γ. Μ.) *Ἑωσφόρος ὁ Κυπαῖος*, α. (λ.λ.) *Παραδείσιον Πτηνόν*, κ. (Γ.Μ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Χρυσὸ Παγῶνι*, κ. *Χρυσῆ Μάσκα*, κ. *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀττικὸς Οὐρανὸς* (0) μὲ *Ἀπηλπισμένην Κόρην*, *Πανελλήνιν Ἕνωσιν*, *Λύραν τοῦ Φερραίου*, *Ρωμαῖον*, *Ρέμπελον*, *Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου* — ἡ *Ροδοδάκτυλος Ἠὼς* (0) μὲ *Ἔνδοξον Ἰωλκίδα*, *Συριανὴν Αὔραν* — ἡ *Μικρὰ Ἀριστοκρᾶτις* (0) μὲ *Χρυσὸ Παγῶνι*, *Ξανθὴν Μουσμέ*, *Κάρμεν*, *Συλφίδα*, *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου* — ὁ *Ρωμαῖος* (0) μὲ *Ἐσμεράλδαν*, *Ἐδελβάϊς* — ἡ *Ἀφελὴς Ξανθούλα* (0) μὲ *Ἴριδα*, *Γαλάτειαν*, *Ἀεροναυποπόλαν*, *Ὁ Δάλιαν*, — ἡ *Φουστανέλλα τοῦ Βύρωνος* (0) μὲ *Ἄστρον Ἑσπερινόν*, *Ἐθνομάρτυρα Αἰμιλιανόν*, *Σκόρπιους Μενεξέδες*, *Σχοινοστόλιστον Χίον*, *Ἐξόριστον Βασιλῆαν*, *Ἕνα Χιωτάκι*, *Φυσιολάτριδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κυδωνιάτην* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ξανθὴν Ἑλληνίδα* (ἐγκρίνονται, ἀλλὰ περὶ τῆς δημοσιεύσεως ὁ κλῆρος ἀποφασίζει·) *Αὔραν τῆς Μυρίσεως* (βραδεῖον ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα·) *Ἀπελπισμένην Κόρην* (ἔστειλα· εἶνε μία φίλη σου· κάμε λοιπὸν καὶ σὺ ἓν Π. Πνεῦμα εἰς βάρος της·) *Λευκονύμαντον Αἰγιαλὸν* (ἔχει καλῶς· ὀφειλόμενα τετράδια λέγονται ἐκεῖνα ποὺ ἔλαβε κανεὶς χωρὶς νὰ τὰνταποδώσῃ·) *Ρωμαῖον* (τὸ ψευδώνυμον ἴσχυε μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου· ἴδε καὶ τὸν Ὀδηγόν, Κεφ. Λ' § 3 καὶ 6·) *Γλυκὸ Χαμόγελο* (ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι ὅλα θὰ διορθωθοῦν καὶ ἡ ὡραία σου πατρὶς θὰ ξαναγίνῃ ὅπως ἦτο· ἀφοῦ θὰ στείλῃς λίαν προσεχῶς, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰς προειδοποιήσω·) *Ἀκακίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·)

Ἀττικὸν Οὐρανὸν (ἔστειλα·) *Ἀραπᾶκον* (καλῶς ἦλθες εἰς τὰς Ἀθήνας ποῦ εἶχες νὰ τὰς ἰδῇς ἀπὸ μικρὸς-μικρός·) *Ροδοδάκτυλον Ἠὼ* (τὸν κανονισμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ τὸν διαβάσῃς ἄλλην μίαν φορὰν μὲ προσοχήν·) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ, Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ὄχι ἀκόμη· περίμενε νὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός·) *Ἁρματωλὸν τοῦ Ὀλύμπου* (ἔστειλα·) *Κῦμα* (ἔγει καλῶς· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά, ἔλεγα κ' ἐγὼ διατί δὲν μοῦ γράφει τόσον καιρόν!....) *Ἀεροναυτοπούλαν* (ἔστειλα·) *Κυανόλευκον Σημαίαν* (αἱ λύσεις δὲν ἔφθασαν ἀργὰ ἀφοῦ δὲν ἔγουν ἀκόμη δημοσιευθῇ· τί κομψὸ γραμματάκι!) *Εἰρήνην Θ. Ζαρ.* (εὐχαριστῶ καὶ ἀναμένω τἀποτελέσματα τῶν «δρακοντείων» ἐνεργειῶν.) *Ἐθνομάρτυρα Αἰμιλιανὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἁρματωλὸν τοῦ Πίνδου* (ἔστειλα εὐχαριστῶ.) *Ἕνα Χιωτάκι* (φοβερὸν αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις! ζήτησέ τους διὰ δελταρίου Τιμοκαταλόγους, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ τὸν ἰδικόν μου.) *Διαβολεμένο Κοριτσάκι* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.) *Νίκην τοῦ Παιωνίου, Θαλῆν, Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *25 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Μαρτίου)

80. Δεξίγριφος.

Ἂν ἄρθρον μ' ἕνα φθόγγον
Καὶ δρόμον συνενώσῃς,
Ἀρχαῖον ποιητήν μας
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Υἱκῆς Στοργῆς

81. Συλλαβόγριφος

Ἓν γράμμα γαλλικόν
Μαζὶ μὲ τρωκτικόν
Ἐὰν συνενωθῇ,
Εἰς παλαιὸν θεὸν
Θὰ μεταμορφωθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

82. Μεταγραμματισμὸς

Εἰς ὄρος μεγάλο
Ἀλλάζω λαιμό·
Καὶ τὸ μεταβάλλω
Εἰς χῶμα κοινό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

83. Δημῶδες αἴνιγμα

Μὲ λύνει καὶ στέκω
Μὲ δένει καὶ φεύγω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδραϊκοῦ Χάνου

84. Μωσαϊκὸν

Ἀπὸ 'να γράμμα μοναχά
Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀθηνᾶ
Ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ὀρφεὺς
Μαζὶ μ' αὐτοὺς δὲ καὶ ὁ Ζεὺς
Ἂν δώσουνε, εἰς τὴ στιγμὴ
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀσασίας τῆς Μιλησίας

85. Γωνία

┼ * * * * = Ὄρος.
* ┼ * * * = Ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης.
* * ┼ * * = Ἄγγελον.
* * ┼ * * * = Ἱερόν.
┼ * * * * = Ἐπίρρημα.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν βασίλισσαν, μητέρα Ἥρως.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο

86. Λογοπαίγνιον

Τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ μιᾶς καλογραίας καὶ ἑνὸς ἀρτοποιοῦ;

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Λ. Τρίκκα

87. Τριπλῆ ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν ἀρχαίαν ποιήτριαν, τὰ δεύτερα γράμματα σημεῖον τῆς σφαίρας καὶ τὰ τρίτα λίμνην:

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδας. 2, Ἀγγεῖον τοῦ σώματος. 3, Ὄργανον πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ βάρους. 4, Κένταυρος. 5, Προφήτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἕνα Χιωτάκι

88. Ἐλλιποσύμφωνον

η - ου - ου - υου - ααε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

89. Γρῖφος

εἷς εἷς πεε πνε
εἰς *ιφ* ἢ *τ² οὖς ΠΗς*
εἷς εἰς πνι πνε
εἷς πνε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1 καὶ 2

1. Μικάδος (μῖ, κάδος.)—2. Ρωσία (ρῶ, σῖ, α.)—3. Κέα-Ρέα.—4. Τὸ σῦκο.

5. Α
ΜΕ - ΛΙ - Α
Λ-ΛΙ -ΚΑΡ-ΝΑ-ΣΟΣ
Α - ΝΑ -ΦΗ
ΣΟΣ

6. ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ (σηκός, ὅρκος, κριτής, ράκος, Λίακος, Τάρας, Ἥρα.)—7-8. 1, Τὸ πιπέρι. 2, Τέσσαρας (ἔαρ. θέρος, φθινόπωρον καὶ χειμῶνα.) — 9. ΑΝΤΙΦΩΝ (Ἀντάιος, Ἀντιόπη, ΞενοΦΩΝ.)—10. Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου.—11. *Πολλάκις φήμη ἀπατηλὴ τὸ μὴ ὑπάρχον διαλαλεῖ.* (Πολλὰ κ' εἰς φῆ μῖ - ἀπάτη, Λήτω - μῖ ὑπ' ἄρχων διὰ λαλεῖ).

12. Θεμιστοκλῆς (Θέμις - τό - κλεῖς). — 13. Νεῦμα - Πνεῦμα. — 14. Ἑρμηνεία (R - μι - νῖ - α). — Παῦλος - Παῦλα.

16. ΟΠΟΙΟΣ
ΠΟΙΟΣ
ΟΙΟΣ
ΙΟΣ
ΟΣ
Σ

17. Ε
ΩΡΑ
ΑΝΑΦΗ
ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΜΑΖΩΝΙΟΣ

18. ***Πυραμὶς*** (Πίθος—θὼς=*Πῖ*,+(θύρα—θῆ)=*ρὰ*,+(Μυσία—ἴα)=*μὺς*).—19. Ἀργυρὸ τὸ μίλημα καὶ χρυσὸ τὸ σώπα. [Ἀναγινώσκομεν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν μεσαίαν στήλην καὶ λαμβάνοντες ἀλληλοδιαδόχως μίαν στήλην ἐξ ἀριστερῶν καὶ μίαν ἐκ δεξιῶν). — 20. ΚΛΕΙΩ, ΚΙΜΩΝ (Καλάμαι, Αἰναῖος, Ἐρμῆς, Ἰάσων, Ὡρίων). — 21. Ἀρετῆς οἰκεῖον ἀδικίαν μισεῖν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στῖχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8ς λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΠΑΝΘΕΟΝ» περιοδικὸν ἐκδοθησόμενον λίαν προσεχῶς ἐν Πάτραις. Ἐγγράφονται συνδρομηταί. Δεχόμεθα δημοσιεύματα. ***Ἀνδρέας Ι. Ξένος,*** Ὁδὸς Σαχτούρη, 80. Πάτρας. *(ΙΒ', 35)*

Ἀγαπητὲ *Ἄρη*, διὰ τὴν ἑορτήν σου εὔχομαι χρόνια εὐτυχισμένα.— ***Γεώργιος Σ. Χρυσόπαις.*** *(ΙΒ', 63)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 7ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 77.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰούλιος Καῖσαρ, Ἕλλη Μέμιτσα, Δράσος τῆς Πρώτας, Κ. Β. Καραβέλλας, Πολυξένη Μ. Ἀγγιώτου, Ἰωσὴφ Κ. Ἀτζιοῦς, Γ. Δουρούτης, Σπυρ. Μάμος, Ν. Δ. Σκορδαρος, Ὀρφεὺς Σ. Ἀτζοῦς, Σπ. Ν. Μερκούρης, Χρ. Κ. Δεμερτζῆς, Εὐέλπις, Γ. Φ. Παλιατσέας, Γ. Ε. Σκεπασθιανός.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαξ. Ἐμ. Πίττας, Κ. Θ. Σαγώνιος, Χριστόδ. Γεωργακόπουλος, Μαρία Μάρκου, Ἰωάν. Χ. Ἀβδελόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Κωνστ. Παντελλιάς.
ΒΟΛΟΥ: Ἀθαν. Ζηνόπουλος, Ἄναυρος, Δημ. Κ. Χονδρός.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Εὐπραξία Λ. Ταγκοπούλου (6, 7) Ἐμμ. Π. Παπαδῆμος (6,7).
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος, Ἀναστ. Μαρῖνος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἑλένη Ι. Οἰκονομίδου, Ἁρματωλὸς τοῦ Πίνδου.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μίμης Β. Τσάφος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τηλ. Δ. Σκλυβρίδης, Χρ. Θ. Σαρανάσιος, Στεφ. Δ. Καρᾶσσος, Γ. Δήμος, Νατ. Β. Μπεκιάρης, Γ. Δ. Σηλυβρίδης, Ν. Δ. Σηλυβρίδης.
ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Σαββάκης, Χρ. Ι. Μπούγιας.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀρ. Ι. Μικρούτσικος, Χρυσάνθη Γ. Μωραΐτου, Ἀνεμώνη, Μαρία-Χρηστίνα Λουριώτη.
ΠΥΡΓΟΥ: Ζωής Σ. Τσεκλένης.
ΣΥΡΟΥ: Μαργαρίτα Μ. Ἔβερτ, Σπυρ. Δ. Κονταρίτης.
ΤΡΙΚΚΑΩΝ: Ἰω. Γ. Κυρνάσιος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ζ. Γ. Συλλιμνιώτης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ξένη Α. Ζούζινα, Ροδοδάκτυλος Ἠώς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ν. Κοζαδίνος, Σοφία Κοζαδίνου, Ἔνδοξος Ἰωλκής, Μαρία Γ. Σέρμπου, Ἑλένη Κ. Στροΐμζη.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κωνστ. Γ. Σταυρίδης.
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Βυζαντινὴ Ἀηδών, Θαλῆς (8,7), Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Ἄψε-Σβῦσε (5,6).
ΠΟΡΤ-ΣΑ-ΙΤΑ: Γεώργ.-Στ. Χαραμουντάνης.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Μαρία Ἐμ. Παπαδάκη,
ΧΙΟΥ: Ν. Πουλάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΚΩΝΣΤ. Γ. ΣΑΒΒΑΚΗΣ ἐν Λίμνῃ Εὐβοίας, ΧΡΙΣΤΟΣ Κ. ΔΕΜΕΡΤΖΗΣ ὁδὸς Μακεδονίας 25-α ἐν Ἀθήναις καὶ ΧΡΥΣΑΝΘΗ Γ. ΜΩΡΑΪΤΟΥ ὁδὸς Μαιζῶνος 49 ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

Πλεονάζει δρ. 0,40 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρᾶ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ).

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[*Φαίδωνος*]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα
Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κ' ἄλλα καινούργια Διηγήματα (1908-1911).

Πέντε κομψοτάτα, καλλιτεχνικὰ βιβλία.
Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ πέντε μαζί, δρ. ἢ φρ. 13

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν ***κ. Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.***

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2227

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 10*

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Ο ΚΥΡ-ΛΥΚΟΣ

Ὅσοι ἐνοχλοῦν τοὺς ἄλλους καὶ ἀναστατόνονται στὲς ξένες ἔννοιες, ἔχουν πάντα ἄσχημο τέλος.

Ὁ κὺρ-Λύκος, ἀντὶ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του, εἶχεν ἀνοίξῃ πόλεμο γερὸ τοῦ κὺρ-Κουνέλη μαζὶ μὲ τὸν κὺρ-Ἀλούπη καὶ δὲν τὸν ἄφιναν ἡσυχο μιὰ στιγμή, ὡς που ἐπὶ τέλους ὁ κὺρ-Λύκος τὴν ἔπαθε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κὺρ-Κουνέλης δὲν εἶχε πιὰ ἀσφάλεια. Δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀφήσῃ τὸ σπίτι του, χωρὶς ὁ κὺρ-Λύκος νὰ τοῦ τὸ ρημάξῃ καὶ νὰ τοῦ ἁρπάξῃ κανένα παιδάκι.

Μιὰ στιγμὴ ἡσυχία δὲν εὕρισκε πιὰ ὁ κὺρ-Κουνέλης. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπιτάκι του χωρὶς νὰ μπῇ ὁ κὺρ-Λύκος ἐνῷ ἔλειπε, νὰ τοῦ ἁρπάξῃ ἕνα κουνελάκι.

Ἔπλεξεν ἕνα ἀχυρένιο καλύβι, ἄλλα τοῦ τὸ ἐγκρέμισεν· ἔφτιαξεν ἄλλο ἐλάτινο, τὰ ἴδια· ἔχτισεν ἕνα τρίτο ἀπὸ φλοῦδες διαφόρων δένδρων, τοῦ τὸ ἐρήμαξε καὶ αὐτὸ ὁ κὺρ-Λύκος· καὶ κάθε φορὰ μαζὶ μὲ τὸ χάλασμα τοῦ σπιτιοῦ, ἔχανε καὶ ἀπὸ ἕνα παιδάκι του, ἕνα κακόμοιρο κουνελάκι.

Ἐπὶ τέλους ὁ κὺρ-Κουνέλης ἀπηλπίσθη. Μὲ θυμὸν ἐπῆγε καὶ ἐκάλεσε μαραγκοὺς καὶ τοῦ ἔχτισαν ξύλινο σπιτάκι μὲ πέτρινα θεμέλια, καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάπως ἡσύχασε.

Ἠμποροῦσε πλέον νὰ πηγαίνῃ περιπατο, νὰ περνᾷ τὴν ἡμέρα μὲ τοὺς γείτονάς του κ' ἔπειτα νὰ γυρίζῃ, νὰ κάθεται κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ νὰ διαβάζῃ μὲ τὴν ἡσυχία του τὴν ἐφημερίδα του σὰν καλὸς οἰκογενειάρχης.

Ὁ κὺρ Κουνέλης ἄνοιξε καὶ μιὰ τρύπα στὸ ὑπόγειον, ὅπου τὰ κουνελάκια ἠμποροῦσαν νὰ κρύβωνται, ὅταν ἐγίνετο τριγύρω θόρυβος. Ἐπὶ τέλους ἔβαλε κλειδαριὰ στὴν ἐξώθυρα.

Ἔτσι τὰ πράγματα ἐγίνοντο δύσκολα γιὰ τὸν κὺρ-Λύκο. Τὰ κουνελάκια τὸν ἐφεβοῦντο ἀκόμα, ἀλλὰ ὁ κὺρ-Κουνέλης δὲν εἶχε πιὰ τὸ ἴδιο χτυποκάρδι, ὅταν ἤκουε τὸν κὺρ-Λύκο νὰ χοροπηδᾷ τριγύρω στὸ σπίτι του.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐντύνετο γιὰ νὰ πάῃ σὲ κάποιαν ἐπίσκεψη,

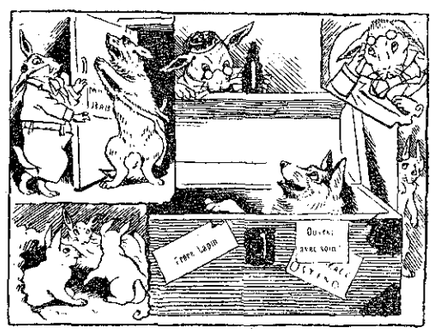

ἄκουσε ἔξω στὸ δρόμο φοβερὴ φασαρία.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τεντώσῃ τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκούσῃ, ὁ κὺρ-Λύκος ἐμβῆκε βιαστικὰ στὸ σπιτικό του.

Τὰ κουνελάκια ἔτρεξαν ὅσο μποροῦσαν γρηγορώτερα, στὴν τρύπα τοῦ ὑπογείου νὰ κρυφθοῦν.

Ὁ κὺρ-Λύκος ἦταν καταλασπωμένος καὶ λαχανιασμένος.

— Νὰ χαρῆς τὰ παιδάκια σου, κὺρ-Κουνέλη μου, σῶσέ με, εἶπεν ὁ κὺρ-Λύκος, λυπήσου με, κὺρ-Κουνέλη μου, οἱ σκύλοι μὲ κυνηγοῦν καὶ θὰ μὲ ξεσχίσουν. Δὲν τοὺς ἀκοῦς ποῦ ἔρχονται τρεχάτοι; Σῶσέ με, κὺρ-Κουνέλη μου,

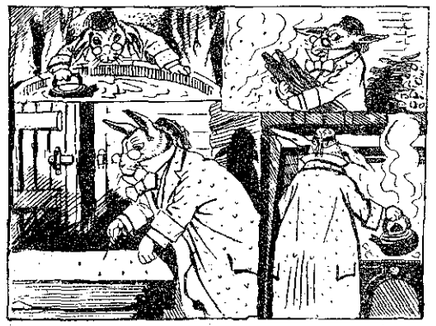

κρύψε με κάπου, ποῦ νὰ μὴν εἰμποροῦν οἱ σκύλοι νὰ μ' εὕρουν.

— Πήδησε στὸ μεγάλο αὐτὸ σεντοῦκι, κὺρ-Λύκο, καὶ μεῖνε σὰν 'στὸ σπίτι σου.

Ὁ κὺρ-Λύκος ἐπήδησε φοβισμένος πάντοτε. Ὁ κὺρ-Κουνέλης κατέβασε τὸ σκέπασμα, ἔβαλε τὸν σύρτην καὶ ἔτσι ἔκλεισε μέσα τὸν κὺρ-Λύκο.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐκυττάχθη 'στὸν καθρέφτη, καὶ εἶδε τὸ πρόσωπό του νὰ λάμπῃ ἀπὸ εὐχαρίστησι· ἔπειτα ἐπλησίασε τὸ κάθισμά του 'στὴ φωτιὰ καὶ ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός· ὕστερα ἐσηκώθη καὶ ἔκαμε δύο-τρεῖς γύρους μέσα εἰς τὸ δωμάτιό του.

Τότε ὁ κὺρ-Λύκος ἄρχισε νὰ μιλῇ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σεντουκιοῦ του.

— Ἔφυγαν ὅλ' οἱ σκύλοι, κὺρ-Κουνέλη μου;

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μοῦ φαίνεται, πῶς μυρίζουν 'στὴ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ, κὺρ-Λύκο.

Καὶ ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐγέμισεν ἕνα